

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis, Commentariorum Libri LVIII

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Vehemens appetentia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

quarum caput alterū in summo perioratum est, funiculo perpetuo per virgas singulas ea transmisso A longitudo earum ad pedes quatuor, vel circa. Cum ad locum pervenerit ubi Cervos congregatos norunt, late diffusi equites peditesque modum agri, quanto satis est ambitu, circumstant, stationemque unusquisque suam per intervalla certa suscipiunt. Hic fascem quisque suum explicat, primaque virga ad finitimi ultimam alligata, reliquas per decempedæ, circiter intervallum singulas terræ affigit: idem alter, idem alii faciunt, donec Cervos undecumque concludere. Virgis ita dispositis pennarum punicearum, quas in hunc usum magno numero fucatas habent, fasciculos licio suspensos ad traductum per virgas funiculum hic & illic alligant, qui aura vel levissima impulsus varia jactatione moventur. Stationarii mox in proxima se quisque abduunt virgulta, sagittisque intentis expectant taciti. Liciorum hoc sepum ingreditur eques tantum unus cum odorisequis Canibus, iisque non admodum magnis. Hunc venationis magistrum vocant. Is ubi gregem nactus est, sensim accedit, latratuque Catulorum tantum fretus, agmen incipit agitare: illi conferti omnes una fugam capessunt, at cum ad licia pennasque illas pensiles pervenerit, subito pavescit ulterius progredi non audent, sed illarum motum & fulgorem declinantes ad lævam non procul flectunt, & rutilantes fasciculos illos prospectantes, tanquā muro inclusi circumaguntur: subsequitur magister, nomine quemque vocans ex stationariis, prout unicuique sit proximus: atque huic primum vel secundum, illi tertium aut quintum aut septimum ex libidine sua telo excipiendum destinat, futurum sagittario de decori & ignominia, nisi oblatum à magistro fauciarit, vel si alium quempiam quam nuncupatum appetierit. Magister ita agmen tamdiu circumagat quasi per pomeria processus, donec ita præda omnis per omnium vices concidat exanimata. Hæ lunt itaque pennæ illæ, quarum formidine attoniti stupide facti Cervi, ab alienato prorsus animo consternantur. Has enim non aliter pavet, quam Elephantum colorem album, Tauri phœniceum ac rubicundum, Tigres tympanorum sonitum, Ursi Leoneve mappam, amiculumve in caput injectum, de quo locis suis. Sed quod ad Cervum pertinet, dant hoc nonnulli animalis stoliditati, ingenitoque cuidam stupori, qui ei de re qualibet oriatur. Natura omnino sunt hi meticulosi, quia frigidiusculi. Philosophi enim animalia eo omnia formidine magis laborare tradunt, quo frigidiora sunt, idque quotidiano comprobatur experimento. Cervos vero esse C frigidos, lacryma dulcis argumento est, quæ saluginosa est Apris, qui magna pollent caliditate. Hinc fit, ut ille fugiat, hic hostem adoriatur, proque viribus injuriam ulcisci pertentet. Sed cur non Lucretii Latini Philosophi, eaque de causa mihi sæpius citandi, luculenta super hoc carmina recitemus?

*Quare Cervi
si sint meticolosi.*

*De rerum
natura, l. 5.*

*At ventosa magis Cervorum frigida mens est,
Et gelidas citius par viscera concitat auras,
Quæ tremulum faciunt membris existere motum.*

Atque idem superius dixerat:

*Est & frigida multa comes formidinis aura,
Quæ ciet horrorem membris, & concitat artus.*

*Carm. lib. 1.
Od. 15.*

Hujus rei doctrinam secutus Horatius ait:

*Quem tu Cervus uti vallis in altera
Visum parte Lupum, gramini immemor
Sublimi fugies mollis anhelitu.*

Et Græci ἐλαφον ἀνδρα omnino dixerunt, pro maxime formidoloso. Et Cleonymum taxat Aristophanes timidissimum hominem, quem Nebulæ per figuram Cervi referebant. Sedenim quod de animalis frigiditate Philosophi disserunt, longe aliter apud Euthymium inveni, ut in subjecto habetur hieroglyphico.

VEHEMENS APPETENTIA.

CAP. VII.

Vehementissimi enim desiderii signum esse Cervum ad aquæ fontem adspicentem, Divina indicant literæ, dum ita canunt; *Quemadmodum sisibunda Cerva inibat ad aquarum rivos, ita anhelat anima mea ad te, Deus.* Cerva enim suapte natura ita calida est, ajunt sacri Interpretes, ut frigidissimis reptilium carnibus mirifice relevetur; ideoque eas avidius appetit, quibus absumptis natu-

A naturalillo calore *ἡ δὲ ἀντιπρόθετα* magis ac magis concitato, studiosissime gelida fontium fluenta perquirat,

FORMIDO SUBLATA. CAP. VIII.

Quod autem Herculem Cervum enecantem multa artificum opera proponunt, sumptum ex Poëtarum fabulis argumentum, in quo tamen hieroglyphicus delitescit intellectus, pavorem è mortalium vita sublatum ex eo significari tradit Heraclitus, qui pleraque fabularum figmenta in hieroglyphicum hunc modum interpretatus est. Sed quantum ad timiditatem pertinet, cum affectus hujusmodi in servis præcipue deprehendatur, utpote qui seorsum ab ingenua liberalitate sint vel educati, vel instituti, mos apud Comicos in primis inolevit, ut fugitivi, quod omnino timidorum est, Cervi appellarentur. Ejus timoris ergo Achilles apud Homerum ignaviam objicit Agamemnoni, dum cervino eum corde præditum objurgat. Pomp. Festus servos fugitivos unius tantum literæ mutatione Cervos nuncupari solitos tradit. Sedenim, ut eo vocitarentur nomine, non ipsa tantum fugacitas in causa fuit, verum etiam historia. Ajunt enim Servium Tullum ædem in Aventino Dianæ sacrasse, diemque instituisse Idibus Augusti, quo die ipse serva natus esset: mos vero erat, ut Deæ ara ex cornibus fieret, caforumque Cervorum capita valvis & parietibus affigerentur, ipsumque Dianæ simulacrum, ut in plerisque numis habetur, cum Cervo affingeretur, quod animalia ea in ejus esse tutela dicerentur. Ab utriusque igitur rei similitudine, & scurrili propemodum in regem loco, servi fugitivi Cervi cœpti sunt appellari. Addam id, animalia ea Cervos quasi geruos dictos, quod cornua gestant usque adeo grandia. Nam & Ceres quasi Geres à gerendis frugibus dicta, ut Etymologici putant. Illud vero servile identidem est, quod onus tam magnum Cervi gerunt capite, quoniam ponderum gestatio sit servorum propria.

Homerus
Iliad. lib. 1.

AUDITUS ET SURDITAS. CAP. IX.

Surrectas aurículas Cervi, auditus acris significatum esse, ostendit illud, quod *ὠσὶν ἐγώσσι* pro-
S verbum fertur, quod *arrestis auribus*, Maro, & *arrigere aures* Terentius interpretatur. Contra
vero pro surditate easdem demissas pingere moris est: quia tunc Cervi acutissime audiunt, cum sur-
rectas aures protendere: cum vero eas demiserit, vix proximum excipiunt sonum. Nam cum audi-
C tus, ut placet Empedocli, fiat illi spiritus in claviculatam aurium partem introrsus adnexam, quam
tintinabuli vicem præbere dicit, utpote cælo loco sita, pulsuique obviam, accidit ut negato per
hujusmodi aurium depressionem ingressu, surditas obveniat necessario. Alia quædam Medici com-
miniscuntur, sed quæ nihil ad rem nostram attinent: hoc siquidem significatum ex gestu desumitur
auris, quæ cum surrigitur, patet: cum vero demittitur, auditum obturat. Nam & Aristoteles Cer-
vos ait, cum aures demiserint, facile capi, quod insidias non senserint: cum vero eas intenderint,
facile insidiarum admoneri.

En lib. 1.
Terentius
in Andria.
Quomodo
hæc auditus
& surditas.
Aristoteles
lib. 9. de
nat. ani-
malium.

MULIEROSUS. CAP. X.

SI qui vero mulierosum hominem, & multarum concubitarum appetentem notare vellent, Cervum
Sexporrecto genitali pingebant. Is siquidem cum urgente jam Venere coitum appetit, non in u-
na tantum immoratur, sed mutat, brevique interposito tempore aliam atque aliam superegreditur.
Ajunt vero Cervorum coitum non esse flatarium, ut reliquorum animalium, sed Cervam simulac-
marem accepit, identidem currere, applicitumque Cervum & rem nihilolecus peragentem dorso
D vectare: illum duobus tantum pedibus terræ innixum pertinaciter sublequi, nec nisi re peracta
desillire.

LASCIVIAE POENITENTIA.

CAP. XI.

ILLud spectandæ probitatis exemplum est, quod volentes hominem propter propriam petulan-
tiam, qua lapsus fuerit, pudore affectum ingenuo significare, Cervum in scrobe delitescentem
ostentabant. Is enim cum feminam implevit, separatur per se ipse, & propter libidinis graveo-
lentiam solitarius scrobes fodit: fetent enim ut Hirci, facies quoque eorum nigrescit aspergine,
ut Hircorum. Degunt igitur hac destinatione quousque imber accidat, ablutique inde pascua re-
petunt,

Cervus tur
& quando
latitet.